

דף יומי דאטאס און זיכרונות

Oct. 14

בבא בתרע

קג קד קזה קו

Seeing the title, you might think that I made a spelling mistake. Actually I spelled it that way intentionally.

Prayer For The Wounded

Netanyahu visiting the wounded IDF soldiers

Before anything, I want to start off with a prayer for the wounded in Israel. Hashem should send the wounded IDF soldiers a speedy recovery
בתוך שאר חולי ישראל.

לשון חכמים מרפא

קג קד

לשון חכמים מרפא (כתובות קג.)

Here is an example of that which הונא ר' said in כתובות quoted above:

ולר' יוחנן אדעשמעינן גמי לישמעין צלצול קטן מילתא אגב אורחיה קמ"ל דגמי מסי
(עירובין קד.)

דף יומי דאזאנס וואסע דאס

תנאים ואמוראים

א

“Who’s on first, what’s on second” -Abbot and costello

First things first, I want to start off with some תנאים ואמוראים.

וסימניך

Who Is On Third

Here is a סימן to remember regarding which letter in a series of six letter סימנים that there is a מחלוקת between רש"י and תוספות what the letter stands for. These are the two סימנים:

יע"ל קג"ם (תוס' קידושין נב.)

פז"ר קש"ב (תוס' סוכה מח.)

The סימן is the phrase “Who is on Third” because they argue who what the third letter stands for.

In the case of פז"ר קש"ב there might also be an argument about the sixth letter as well.

"Where" Is On Third

Here are some אמוראים who's names mean “where” in hebrew.

דתני איי (עירובין לו:)

This word “איי” means “where” as in the following פסוק:

ויאמר אל בנותיו ואיי (שמות ב:כ)

איפה (שבת ס:)

א

קד קה

אגרא

The name אגרא appears at least twice in ש"ס:

יהודה בר אגרא (חולין קד:)

חילפא בר אגרא (שבת קה:)

These were תנאים.

Thorn

Here are two תנאים found in ש"ס who's name translates to “thorn”.

ר' חידקא (שבת קיח.)

In the following גמרא you can see that this means thorn.

חדקאה (עירובין קא.)

"Thorny one."

חילפא (שבת קה:)

In the following גמרא you can see that that word means thorn/

כלילא דחילפא (שבת קנב.)

“A crown of thorns.”

דף יומי Daf Yomi Insights

א

אביי

More Than Just A Song

קו

נחמני פתח ואימא (הוריות יד.)

“Let Abaye be the one to start and speak”

Learning גמרא with דף יומי is much more than just a song.

גמרא גמור זמורתא תהא (שבת קו:)

Here is a song inspired by אביי, to give you חיזוק to keep doing דף יומי:

The stanzas are starting with first letters that are all in alphabetical order.

אנוס בעידניה (חולין קלג.) וטרוד בגירסיה (עירובין סח.)
אמר אביי אם אמרה לי אם קריב כותחא לא תנאי (עירובין סה.)
בדף (ביצה יא.) נמי בדף (ביצה י:) כמריו דמגירסא לא פסיק פומיה (בבא מציעא פו.)
בוצין בוצין מקטפיה ידיע (ברכות מח.)
גמרא גמור זמורתא תהא (שבת קו:)
דומם לישב ולא לדייק מלישניה? (בתמיה)
היא היא (שבת יא:)(גיטין פד.) מה שאמרו ז"ל שאין הביישן לומד
ועד השתא הוא הוה מר (ברכות מז.) ולא קא בדח טובא (ברכות ל:)
והילכתה כוותיה ב"ע"ל קג"ס נגד בר פלוגתיה רבא (בבא מציעא כב:)
זכר גירסת ינקותו יותר מגירסת זקנותו (שבת כא:)
חזא דלא צווחו על ר' יוסף בצפרא בבי מדרשא (עירובין ס.)
וחייב ארבעה וחמשה וששה לפוטיתא נמלא וצירעה (פסחים כד.-כד:)
טרוד בגירסיה הוה כנ"ל (עירובין סח.)
יש לעיין איך הוא דיבר אם רב שהיה קודם ממנו טובא (שבת נז:)(עירובין צז:)
ידע ביה רבא דלא הוה שתי חמרא (כתובות סה.) ודמכפין נפשיה (שבת לג.)
כבן עזאי בשוקי טבריה השיב תשובות לתלמידיו (סוטה מה.)
למבידיק עובדיה דצדיקי שדר זוגי דרבנן (תענית כא:)
מחבירו יצרו היה גדול וגם על זה חלשה דעתו מעיקרא (סוכה נב.)
נקט מילי טובא בלישנא ד'נקיטין (עירובין נח:)(גיטין מד:)(וכו. וכו.)
סידר המערכה ואליבא דאבא שאול (יומא לג.)
סמך על ניסים הרבה (פסחים סד:) גם לתלמידיו (פסחים קיא:) וגם למופלג טובא (קידושין כט:)(עירובין סג.)
ענינו ולייטו הזיק תלמידיו (יבמות קו.) וגם ר' אשי (מו"ק יב:)
פתח ואמר דברים על שלא הפריכו דבריו (הוריות יד.)

דף יומי דאס וואס דאס

פטר רבה מלומר מה נשתנה (פסחים קטו):

צווח ואמר כבר

קדמוך רבנן (שבת יט.) (חולין קה.)

רברכנותיה וסררותיה דר' יצחק בריה דר' יהודה גרם

שמעתתא דתאמר מפומיה (פסחים קה):

ותיתי לו דכי הוא צורבא מרבנן דשלים מסכתיה עביד יומא טבא לרבנן (שבת קיח:-ק"ט).

Now you have read this song. Remember that doing Daf Yomi is so much more than just singing a song.

I want to point out the following גמרא in this שבת of גמור וכו' in שבת.

It started with a מימרא of שמואל אמר ר' יהודה אמר ר' יוסף אמר ר' הלכה is in accordance with ר' שמעון בן חנה בר בר חנה א"ר יוחנן seems to be arguing with שמואל. My הארה is that we always pasken like גמליאל. ערב צידון וראיה אחרונה except for משנה when he is brought in the שמואל בן גמליאל.

If Obviously he held this way, why would he need to say that the הלכה follows גמליאל? Obviously he didn't hold of that כלל.

אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן כל מקום ששנה רשב"ג במשנתנו הלכה כמותו חוץ מערב וצידון וראיה אחרונה (בב"ב קעד). The as well. ר' יוחנן held like רב implies that רב held like ר' יוחנן in ירושלמי.

תמן אמרין בכל מקום הלכה כר' שמעון בן גמליאל חוץ מערב וצידון וראיה אחרונה אמרין ובלבד במשנתנו רבי אמי בר קרחה בשם רב ולמה אמרו בכל מקום הלכה כרבן שמעון בן גמליאל שהלכות קצובות היה אומר (ירושלמי בבא בתרא לה).

Here in בבא בתרא you see an example of where this מחלוקת has a מינה נפקא.

מתני'. הכותב את נכסיו לאחרים והניח את בניו מה שעשה עשוי אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו רשב"ג אומר אם לא היו בניו נוהגים כשורה זכור לטוב: גמ' איבעיא להו מי פליגי רבנן ארשב"ג או לא וכו'. וכו'. מאי הוי עלה תא שמע דאמר ליה שמואל לרב יהודה שינא לא תיהוי בי עבורי אחסנתא ואפילו מברא בישא לברא טבא וכל שכן מברא לברתא (בבא בתרא קלג):

So you see that שמואל doesn't pasken like רשב"ג, so he must be paskening like the רבנן which answers the רב and רשב"ג as well. In this case it would seem that ר' יוחנן and they must be arguing. The (ירושלמי) would pasken like רשב"ג. In the aforecited פני משה says this explicitly in רב. Perhaps it is interesting to note that here we have two places in ש"ס where there is doubt as to whether רשב"ג is arguing on the רבנן or not. Let's consider in the סוגיא in בבא בתרא what would be the case if they were not arguing, how would we understand that? Perhaps the רבנן would be talking about in the limited case of a good son who is not a ברא בישא. So perhaps one might ask why, if according to שמואל, they are in fact arguing, why is there no מימרא from שמואל saying that the הלכה is like רשב"ג. Also take a look at the לשון of what שמואל said to ר' יהודה. He didn't say the הלכה is like the רבנן. He just said to ר' יהודה לא תיהוי בי אחסנתא וכו'. וכו'. This means "Don't be there". Perhaps this might sound like just good advice. As a person, who is a judge, it is advisable to not be there when the assets are being taken away from a bad child. This is advice of staying away from מחלוקת. So perhaps one can suggest that the proof of the גמרא is that שמואל just gave good advice without stating that the הלכה follows like anyone like he did in שבת. Perhaps you can be מדייק that if ר' יהודה would have to be there then he would have to say that the הלכה is like רשב"ג since the רבנן don't argue. If they did argue then it would be much simpler. שמואל could have just said that the הלכה follows the רבנן and then there would be no need to run away from a מחלוקת. The argument is whether you can remove the assets from the kids לכתחילה or not. According to רשב"ג you can do it לכתחילה and according to the רבנן you shouldn't. So if the Rabbi is being asked if the awarding of the assets was done properly it is a שאלה of בידעבד, so who would שמואל pasken like.

Everyone agrees that if the assets were written to someone other than the children this is valid בידעבד. So the only argument is לכתחילה the person asked the Rabbi to advise him on the subject of writing his assets to someone other than his kids. So if this is the scenario that שמואל was referring to when he said לא תיהוי בי אחסנתא וכו'. then you could ask if he paskened like the רבנן and not like רשב"ג then why shouldn't ר' יהודה be there? He could tell the person like the רבנן and advise him not to write his assets to someone else other than his kids. So from the fact that שמואל told ר' יהודה not to be there we see that he either held like רשב"ג or he held that they weren't arguing. This is all fine and dandy except the רשב"ג blows it out of

דף יומי דאס וואס זאגט דאס

the water by saying that **שמואל** paskens like the **רבנן** and the **גמרא's** intent is to prove that they do in fact argue. Also the **רשב"ם** says that this is the **הלכה** like **שמואל** and the **רבנן**.

Perhaps this runs counter to a certain **כלל** in **psak** that we have seen.

In a **מחלוקת** between **שמואל** and **ר' יוחנן** we pasken like **ר' יוחנן**.

א"ל רבינא לרבא מאי דעתיך דאמר רב יהודה אמר **שמואל** חפצי נכרי אין קונין שביתה **והא שמואל ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן** ואמר ר' חייא בר אבין אמר ר' יוחנן חפצי נכרי קונין שביתה גזירה בעלים דנכרי אטו בעלים דישראל

(עירובין מז:)

So here we have a **מחלוקת** between these two **אמוראים** if we hold of the **כלל** of always paskening like **רשב"ג** except for in three cases of **וראיה אחרונה** and we are paskening here like **שמואל** and not like **ר' יוחנן**. Perhaps it is because as the **רשב"ם** says in **בבא בתרא** there that **רבא** also holds like **שמואל**. Since **רבא** is paskening in a later generation he is the **בתרא** and **כבתרא**.

זמורתא תהא Poetic License

po·et·ic li·cense

noun

the freedom to depart from the facts of a matter or from the conventional rules of language when speaking or writing in order to create an effect.

"he used a little poetic license to embroider a good tale"

- Oxford

Here are some **גמרא's** in **בבא בתרא** where we see the meaning of words or statements differ from the usual.

1. The phrase **באמת אמרו** usually means that there is no argument in the matter.

סוכה לח. רש"י ד"ה **באמת אמרו**. כל באמת הלכה היא ואין חולק בדבר:

However you see in this **גמרא** in **בבא בתרא** that it seems to be there is an exception to this rule.

לימא תנו לי בעלי ואשמח עמו תנאי היא דתניא המאיר את האשה בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה מקום שנהגו להחזיר קדושין מחזירין מקום שנהגו שלא להחזיר קדושין אין מחזירין דסברי רבי נתן רבי יהודה הנשיא אומר באמת אמרו מקום שנהגו להחזיר מחזירין מקום שנהגו שלא להחזיר אין מחזירין רבי יהודה הנשיא היינו תנא קמא אלא לאו תנו לי בעלי ואשמח עמו איכא בינייהו וחסורי מחסרה והכי קתני המאיר את האשה בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה בד"א דהדר ביה איהו אבל מתה מקום שנהגו להחזיר מחזירין מקום שנהגו שלא להחזיר אין מחזירין ודוקא שמתה היא אבל מת הוא אין מחזירין מאי טעמא יכולה היא שתאמר תנו לי מעלי ואשמח עמו ואתא רבי יהודה הנשיא למימר באצת אמרו בין מת הוא ובין מתה היא מקום שנהגו להחזיר מחזירין מקום שנהגו שלא להחזיר אין מחזירין ולא מציא אמרה תנו לי בעלי ואשמח עמו לא דכולי עלמא וכו'. וכו'. (בבא בתרא קמה.)

2. Normally when it says **קרקע דוקא** it means **קרקע דוקא** and not **מטלטלין**. In this **גמרא** we see an exception.

מתקיף לה רב יוסף ומאי כוונתא מאן דאמר מטלטלין קרקע תנן מאן דאמר כדי פרנסתו כל שהוא תנן אמר ליה אביי וכל היכא דתני קרקע דוקא והא תנן הכותב כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין שייר קרקע כל שהוא לא יצא בן חורין ר' שמעון אומר לעולם הוא בן חורין עד שיאמר כל נכסיו נתונין לפלוני עבדי חוץ מאחד מרבוא שבהן ואמר רב דימי בר יוסף אמר ר' אלעזר עשו מטלטלין שיור אצל עבד ולא עשו מטלטלין שיור אצל כתובה התם בדין הוא דלא ליתני קרקע ואידי דתנא רישא רבי עקיבא אומר קרקע כל שהוא חייבת בפאה ובבכורים ולכתוב עליהם פרוזבול ולקנות עמהם נכסים שאין להם אחריות בכסף ובשטר ובחזקה משום הכי קתני קרקע (בבא בתרא קמט: - קנ.)

Normally when it says that the minimum measurement required for something is a **שהו**, it means that there is no **שיעור** (i.e. the smallest amount is acceptable). However in this **גמרא** we see that there is an exception to this.

דף יומי דאטאס און זאגן

וכל היכא דתני כל שהוא לית ליה שיעורא והא תנן רבי דוסא בן הרכינס אומר חמש חרלות גוזזות מנה מנה ופרס חייבות בראשית הגז וחכמים אומרים חמש חרלות גוזזות כל שהן ואמרין וכמה כל שהן אמר רב מנה ופרס ובלבד שיהו מחומשות התם בדין הוא דלא ליתני כל שהוא ואידי דקאמר תנא קמא שיעורא רבה אמר איהו נמי שיעורא זוטרא קרי לה כל שהוא (בבא בתרא קנ).

3. Normally when the גמרא says that something is כל דברי it means that everyone agrees on the matter, and there is no argument. In this גמרא however we see an exception.

ברם נראין דברי רבינו יוסף דאמר רבינו יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי חכמים אבל רבי מאיר אומר מודה בשטר שכתבו שצריך לקיימו ומאי דברי הכל דרבנן לגבי רבי מאיר דברי הכל היא וכו'. וכו'. (בבא בתרא קנד:)

ב

The letter "ב" four times in a row appears at least twice in ש"ס.

רב בבבל (חולין צה:)(סוכה נד:)

None of these גמרא"s are actually referring to רב.

ב

Joke Opener

בבא בן בוטא

We find that בבא בן בוטא mentions towards the beginning about the story of בוטא and how he told בית המקדש to remodel the הורדוס . שמאי הזקן(ביצה כ.). of תלמיד He was a

Never-the-less he had a lot of patience as the following comical story shows.

ההוא בר בבל דסליק לארעא דישראל נסיב איתתא אמר לה בשילי לי תרי טלפי בשילה ליה תרי טלפי רתח עלה למחר אמר לה בשילי לי גריוא בשילה ליה גריוא אמר לה זילי אייתי לי תרי בוציני אזלת ואייתי ליה תרי שרגי אמר לה זילי תברי יתהון על רישא דבבא הוה יתיב בבא בן בוטא אבבא וקא דאין דינא אזלת ותברת יתהון על רישיה אמר לה מה הדין דעבדת אמרה ליה כך ציוני בעלי אמר את עשית רצון בעליך המקום יוציא ממך שני בנים כבבא בן בוטא (נדרים סו:)

There was this certain Babylonian man who left Babylonia for Eretz Yisrael and took a wife there. He said to her, "Cook for me a couple of lentils." She took him literally and cooked for him precisely two lentils. He became angry with her. The next day he said to her, "Cook for me aa full measure, i.e. a large amount." She again took him literally, and cooked for him a full measure, which was more than he could eat. He then said to her, "Go bring me two melons (*butzinei*)." She went and brought him two lamps (also *butzinei*) In anger, he said to her, "Go break them on the top of the doorway (*Bava*)." It happened that Bava Ben Buta was sitting at the doorway trying a case. She, confusing *bava* (doorway) with Bava, went and broke them on Bava Ben Buta's head. Bava ben Buta said to her, "What is this that you have done?" She said to him, "So did my husband command me." He said, "You unquestioningly fulfilled the will of your husband; bay the Omnipresent bring forth from you two sons like Bava ben Buta."

דף יומי INSIGHTS AND DAF

Another Joke ; “Roast”

Rabbi Katz of Shaarei Tzedek around Parshas Ki Savo time snuck the following into his shabbos drasha. “Noone has the stomach to listen to someone making a roast (making fun and mocking) of their parents. Here is one place where we find someone making a Joke in ש"ס and you might say it is a “Roast” of someone else.

ההוא גברא דמנהרדעא דעל לבי מטבחיא בפומבדיתא אמר להו הבו לי בישרא אמרו ליה נטר עד דשקיל לשמעיה דרב יהודה בר יחזקאל ונתיב לך אמר מאן יהודה בר שויסקאל דקדים לי דשקל מן קמאי אזלו אמרו ליה לרב יהודה שמתיה אמרו רגיל דקרי אינשי עבדי אכריו עליה דעבדא הוא אזל ההוא אזמניה לדינא לקמיה דרב נחמן אייתי פיתקא דהזמנא אזל רב יהודה לקמיה דרב הונא אמר ליה איזיל או לא איזיל אמר ליה מיזיל לא מיבעי לך למיזיל משום דגברא רבה את אלא משום יקרא דבי נשיאה קום זיל אתא אשכחיה דקעביד מעקה אמר ליה לא סבר לה מר להא דאמר רב הונא בר אידי אמר שמואל כיון שנתמנה אדם פרנס על הציבור אסור בעשיית מלאכה בפני שלשה אמר ליה פורתא דגונדריתא הוא דקא עבידנא אמר ליה מי סניא מעקה דכתיב באורייתא או מחיצה דאמור רבנן אמר ליה יתיב מר אקרטיפא אמר ליה ומי סני ספסל דאמור רבנן או איצטבא דאמרי אינשי אמר ליה ליכול מר אתרונגא אמר ליה הכי אמר שמואל כל האומר אתרונגא תילתא ברמות רוחא או אתרוג דקריה רבנן או אתרוגא דאמרי אינשי אמר ליה לישתי מר אנבגא אמר ליה מי סני איספרגוס דקריה רבנן או אנפק דאמרי אינשי אמר ליה תיתי דונג תשקינן אמר ליה הכי אמר שמואל אין משתמשים באשה קטנה היא בפירוש אמר שמואל אין משתמשים באשה כלל בין גדולה בין קטנה נשדר ליה מר שלמא לילתא אמר ליה הכי אמר שמואל קול באשה ערוה אפשר על ידי שליח אמר ליה הכי אמר שמואל אין שואלין בשלום אשה על ידי בעלה אמר ליה הכי אמר שמואל אין שואלין בשלום אשה כלל שלחה ליה דביתהו שרי ליה תיגריה דלא נישוויך כשאר עם הארץ אמר ליה מאי שיאטיה דמר הכא אמר ליה טסקא דהזמנותא שדר מר אבתראי אמר ליה השתא שותא דמר לא גמירנא טסקא דהזמנותא משדרנא למר אפיק דיסקא דהזמנותא מבי חדיה ואחזי ליה אמר ליה הא גברא והא דסקא אמר ליה הואיל ואתא מר להכא לישתעי מיליה כי היכי דלא לימרו מחנפי רבנן אהדידי אמר ליה מאי טעמא שמתיה מר לההוא גברא ציער שליחא דרבנן ונגדיה מר דרב מנגיד על מאן דמצער שלוחא דרבנן דעדיף מיניה עבדי ליה מאי טעמא אכריו מר עליה דעבדא הוא אמר ליה דרגיל דקרי אינשי עבדי ותני כל הפוסל פסול ואינו מדבר בשבחה לעולם ואמר שמואל במומו פוסל אימר דאמר שמואל למיחש ליה לאכרוזי עליה מי אמר אדהכי והכי אמר ליה ההוא בר דיניה לרב יהודה לדידי קרית לי עבדא דאתינא מבית חשמונאי מלכא איר ליה הכי אמר שמואל כל דאמר מדבית חשמונאי קאתינא עבדא הוא אמר ליה לא סבר לה מר להא דאמר רבי אבא אמר רב הונא אמר רב כל תלמיד חכם שמורה הלכה ובא אם קודם מעשה אמרה שומעין לו ואם לאו אין שומעין לו אמר ליה האיכא רב מתנה דקאי כוותי רב מתנה לא חזייה לנהרדעא תליסר שני ההוא יומא אתא אמר ליה דכיר מר מאי אמר שמואל כי קאי כדא כרעא אגודא וחדא כרעא במברא אמר ליה הכי אמר שמואל כל דאמר מדבית חשמונאי מלכא קאתינא עבדא הוא דלא אישתור מינייהו אלא ההיא רביתא דסלקא לאיגרא ורמא קלא ואמרה כל דאמר מדבית חשמונאי אנא עבדא הוא נפלה מאיגרא ומיתה אכרוז עליה דעבדא הוא ההוא יומא אקרען כמה כתובתה בנהרדעא כי קא נפיק נפקי אבתריה למירגמיה אמר להו אי שתיקו שתיקו ואי לא מגלינא עליכו הא דאמר שמואל תרתי זרעייתא איכא בנהרדעא חדא מיקריא דבי יונה וחדא מיקריא דבי עורבתי וסימניך טמא טמא טהור טהור שדיוה לההוא ריגמא מידיהו וקם אטמא בנהר מלכא (קידושין ע.-ע:)

There was a certain man from Nehardea who went into a butcher shop in Pumbedisa. He said to them, “Give me meat.” They said to him, “Wait until the attendant of Rav Yehudah Bar Yechezkel, who is standing here, takes his meat, and then we will give you yours.” He said : “who is Yehudah Bar She’viskal (a deliberate mispronunciation of the name) that he should precede me and take before me?!” They went and told Rav Yehudah what this man had said. Rav Yehudah excommunicated him. They told Rav Yehudah: “He habitually calls people slaves.” Rav Yehudah issued a proclamation, that he [the Nehardean] was a slave himself. Thereupon that man went, and summoned [Rav Yehudah] to a lawsuit in front of Rav Nachman in Hehardea. The subpoena was brought, but Rav Yehudah was unsure how to respond. Rav Yehudah therefore went before Rav Huna to ask his advice. [Rav Yehudah] said to him: “Should I go or should I not go?” Rav Huna said to him: “Strictly speaking you are not required to go, because you are a great man, greater than Rav Nachman. Nevertheless, for the sake of the honor of the office of the Nasi (i.e. Raish Galusa), arise and go.”

Rav Yehudah came, and found Rav Nachman building a fence. Rav Yehudah said to him: “Does not master agree with what Rav Huna bar Iddi said in the name of Shmuel: ‘Once a man is appointed a leader of the community, he is forbidden to engage in menial labor before three or more people?’” Rav Nachman said to him, “I am making only a small portion of a *gundarisa*. (fence)” Rav Yehudah replied to him: “Is the word *Ma’akeh* which is written in the Torah repulsive?” “Or the word *Mechitza* which is used by the

דף יומי DAF YOMI INSIGHTS

Rabbis (both of which mean “Fence”)?” Rav Nachman said to him, “Let master take a seat on the *karfita* (bench).” Rav Yehudah replied to him, “Is the word *safsai* which is used by the Rabbis repulsive? Or *itztiva* which is used by ordinary people?” Rav Nachman said to him, “Let master have some *esronga* (esrog) to eat.” Rav Yehudah replied, “So said Shmuel, ‘Anyone who says *esronga* when referring to an esrog is one third of haughty spirit’. Either use *Esrog* as the Rabbis call it, or *Esroga* as ordinary people speak.” Rav Nachman said to him, “Let master drink an *anbaga* [a cup of certain morning beverage].” Rav Yehudah replied to him, “Is the word *Ispargos*, as the Rabbis call it, repulsive? or *anpak* (i.e. the common term for a *reviis* sized cup), as ordinary people speak?” Rav Nachman said to him, “Let Donag, my daughter, come and serve us something to drink,” Rav Yehudah replies to him, “Thus said Shmuel, ‘It is forbidden to make use of a woman.’” “But she is a minor!” responded Rav Nachman. “Nevertheless,” said Rav Yehudah, “Shmuel explicitly said: ‘It is forbidden to make any use of a woman whatsoever, whether she is an adult or a minor.’” Rav Nachman said to him, “Would master like to send a greeting to Yalta, my wife?” Rav Yehudah replied to him: “Thus said Shmuel: ‘The voice of a woman is considered provocative.’ Therefore, I may not greet her, for she will respond and I will hear her voice.”

Rav Nachman said: “But it is possible to send your greeting through a messenger, and then you will not hear her voice.” Rav Yehudah replied to him, “Thus said Shmuel: ‘One is not allowed to extend greetings to a woman,’” Rav Nachman said: “But you could send a greeting through her husband”; i.e. I can relay your greetings to her. Surely this would not be improper! Rav Yehudah replied to him, “Thus said Shmuel, ‘One is not allowed to extend greetings to a woman at all’”; i.e. even through her husband. At this point, Rav Nachman’s wife, who had overheard the preceding discussion, sent a message to Rav Nachman: “Resolve his dispute and let him be on his way, so that he should not make you appear like a common ignoramus.” Rav Nachman said to Rav Yehudah: “What matter brings master here to Nehardea?” Rav Yehudah said to him: “Master sent me a subpoena”. Rav Nachman said to him: “Now see here, if I have not even learned to speak masters language, would I have the temerity to send a subpoena to master?” Rav Yehudah took the subpoena out of his bosom, showed it to him, and said to him: : “Here is the man and here is the document.”

Rav Nachman said to him: “Since master has already come here, let him state his case, so that people will not say that the Rabbis show favoritism to one another.” He said to Rav Yehudah, “Why did master excommunicate that man?” Rav Yehudah responded, “Because he harassed an agent of the Rabbis.” Said Rav Nachman: “Then master should have given him lashes, for Rav would give lashes for one who harassed an agent of the Rabbis. Why did you excommunicate him?” Rav Yehudah responded, “As a penalty I dealt with him even more stringently than that.” Rav Nachman then asked Rav Yehudah, “Why did master proclaim that he was a slave?” Rav Yehudah answered him, “Because he frequently calls people ‘slaves’, and a Tanna has taught in a Braisa: Anyone who declares that others are genealogically unfit, is himself genealogically unfit. And he never speaks in praise of others,. And Shmuel said in reference to this Braisa, ‘It is with his own blemish that he declares others unfit.’” Rav Nachman challenged Rav Yehudah, “But say that Shmuel meant only that one is to suspect that he is genealogically unfit. Did Shmuel mean that one is to publicly proclaim that he is unfit?”

At that point the plaintiff interjected and said to Rav Yehudah: “Me, you call a slave, when in fact I am descended from the royal family of the Hasmoneans!” Rav Yehudah said to him, “Thus said Shmuel, ‘Whoever says “I am descended from the family of the Hasmoneans” is in truth a slave.’” Rav Nachman said to Rav Yehudah, “Does master not agree with the following rule which R’ Abba said in the name of R’ Huna, who said it in the name of Rav: Any Torah scholar who issues a legal ruling regarding a particular incident and proceeds to corroborate his ruling with a lesson he reports in the name of his teacher, if he had taught this lesson to his students before the current case was brought to his attention, we listen to him, i.e. we accept that his teacher had indeed stated this lesson; but otherwise, we do not listen to him? Hence, we are not bound to accept that which you [Rav Yehudah] reported in the name of Shmuel

דף יומי DAF YOMI INSIGHTS

("Whoever says, 'I am descended from the family of the Hasmoneans' is in truth a slave.") since you had not taught this lesson previously."

Rav Yehudah answered Rav Nachman, "But there is Rav Masnah who holds, as I do, that Shmuel did indeed say this." Now, Rav Masnah had not appeared in Nehardea for thirteen years, but that very day he came to Nehardea. Rav Yehudah asked Rav Masnah: "Does master remember what Shmuel said when he was standing with one foot on the river bank and one foot on the ferry?"

Rav Masnah answered him: "Rhus said Shmuel: 'Whoever says, 'I am descended from the family of the Hasmoneans' is in truth a slave. For no one remained from the Hasmonian family save for that one maiden who ascended to the roof and raised her voice, saying, 'Whoever says, 'I am descended from the family of the Hasmoneans' is in truth a slave.'" She then hurled herself from the roof and died."

Rav Nachman subsequently proclaimed that the plaintiff was indeed a slave. That day, many *kesubos* were ripped up in Nehardea. When Rav Yehudah left, they [the people of Nehardea] followed him with intent to stone him, because of the trouble that he had caused them. Rav Yehudah said to them: "If you will be quiet, then be quiet. But if not, I will reveal what Shmuel said about you. There are two families in Nehardea: One is called the family of Yonah (literally "dove"), and one is called the family of Orvasi (literally "raven") And your sign (i.e. the sign with which to determine which family is pure and which is impure) is as follows: The family named after an impure bird (raven) is impure, and the family named after the pure bird (dove) is pure." They cast those stones from their hands into the Malka River and a blockage arose in the Malka River.

So I would like to explain the meaning behind the original joke that started this whole catastrophe for this plaintiff from Nehardea in the first place.

The גמרא in פסחים says the following:

בעי רבי זירא אימורי פסח מצרים היכא אקטרינהו א"ל אביי ומאן לימא לן דלא שויסקי אבוד וכו'. (פסחים צו.)

R' Zaira asked, "How did they burn the sacrificial limbs of the paschal lamb when they left Egypt, (They didn't have an Alter at the time)?" Abbayay answered that they roasted it. The word for "roasted" is שויסקי or *Sheviski*. I think this is what the plaintiff was trying to poke fun at Rabbi Yehudah in the גמרא in קידושין there.

He was referring to what we find in the גמרא in חולין for example:

אמר ר' חסדא מתנות כהונה אין נאכלות אלא צלי ואין נאכלות אלא בחרדל מאי טעמא אמר קרא למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלים (חולין קלב:)

So perhaps you don't understand why I bring the explanation of his joke here in this post.

As רב אשי said in מסכת פסחים:

ואנן טעמא דפרושים ניקום וניפרוש (פסחים ע:)

I will answer that if you understand his meaning it will help you to better understand that גמרא in פסחים.

Anyways, getting back to the original reason why I brought this גמרא in the first place this is a גמרא where we find someone tries to make a "Roast" of another (of a תלמיד חכם no less).

לוי : The Ultimate Roast

א"ל רבי ללוי הראני פרסיים אמר ליה דומים לחיילות של בית דוד הראני חברין דומין למלאכי חבלה הראני ישמעאלים דומין לשעירים של בית הכסא הראני תלמידי חכמים שבבבל דומים למלאכי השרת (קידושין עב.)

The Fanatical Phonetical Noun Origin Hypothesizer

More Than Just An Etymologist

גזית (בבא בתרא ב.)

He's not just an etymologist. He's so much more. For one thing he is happy.

בדיחא דעתיה (שבת עז:)

One word which we find in the beginning of בבא בתרא is the word for smoothed brick which is גזית.

Perhaps this word is connected etymologically to the word גוז which means to cut or delete as in

גוז משקין דסיפא (פסחים כ.).

Also perhaps it is related to the word גוזא which means a eunuch.

ההוא גוזאה (שבת קנב.).

"Call me a fanatic, but I really think my phonetic noun origin hypothesis is true."

דף יומי דאס דאס וואס דאס

Deus Ex Machina

Joke: Did you hear about the Rabbi Doctor Professor Emeretus Esquire who won the lottery and then retired?

Now all he does is sit and learn daf yomi all day.

ג ד

דניאל

וראיתי אני דניאל לבדי את המראה וכו'. וכו'. (מגילה ג.)
והאמר ר' יהודה אמר רב ואיתימא ר' יהושע בן לוי מפני מה נענש דניאל וכו'. וכו'. (בבא בתרא ד.)

וסימניך

בבא בתרע

תנו רבנן מי שיש לו חמש נשים מקבלות פרס מבעליהן וחמשה עבדים מקבלים פרס מרביהן רבי יהודה בן בתירה מתיר בנשים ואוסר בעבדים ר' יהודה בן בבא מתיר בעבדים ואוסר בנשים אמר רב מאי טעמא דר' יהודה בן בבא דכתיב ודניאל בתרע מלכא (עירובין עג.)

Rabbi Deutch quoted a סימן to remember this פסוק given as the reason for בבא בן יהודה בן בבא, since בבא means “Gate” in aramaic, which is the same meaning as the word “בתרע”.

So the סימן to remember this is בבא בתרע.

במה חשדתוני (שבת קכז:)

Did you think that I misspelled בבא בתרא in the title to this post?

דף יומי דאטאס און זיכערע דאטאס

ד

אחד הניקף ואחד המקיף

The concept of אחד הניקף ואחד המקיף appears twice in ש"ס:

1. (בבא בתרא ד:)
2. (מכות כ:)

שלום